

ANTON
BURGER

Welkom Thuis

BIJBELS **BEMOEDIGINGSDAGBOEK** VOOR HET HELE JAAR

LEESFRAGMENT

ANTON
BURGER

Welkom Thuis

BIJBELS **BEMOEDIGINGSDAGBOEK** VOOR HET HELE JAAR

WELKOM THUIS

Bijbels bemoedigingsdagboek voor het hele jaar

© Anton Burger

Uitgave: Oktober 2026

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Omslagillustratie: Marijke ten Cate

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.antonburger.nl

ISBN 9789083680996

NUR 707 - Geloofsopbouw

Bij Bijbelvertalingen worden de volgende afkortingen gebruikt:

BB = Basisbijbel

BGT = Bijbel in Gewone Taal

HSV = Herziene Statenvertaling

NBV21 = Nieuwe Bijbelvertaling (herziening 2021)

NBG51 = Nieuwe Vertaling, NBG 1951

SV = Statenvertaling

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

Dit dagboek draag ik op aan iedereen die worstelt
met een chronische ziekte of handicap.
Houd vol, je hoeft dit niet alleen te doen!

***Je zult wellicht nooit weten dat
Jezus alles is wat je nodig hebt,
totdat Jezus het enige is wat je hebt.***

Corrie ten Boom

Voorwoord

Hoe fantastisch is het om een fonkelnieuw boek in handen te hebben! Zodra je het openslaat en de ongekreukte bladzijden door je vingers laat glijden, komt de haast bedwelmende geur van nieuw papier en verse drukinkt vrij. Geen idee of het schadelijk voor de gezondheid is, maar ik weet wel dat ik er zelf enorm van kan genieten. Het zal ermee te maken hebben dat ik al heel jong in aanraking kwam met vers drukwerk; mijn vader werkte als typograaf in een drukkerij.

Als je je losgerukt hebt van die betoverende geur, neem dan rustig de tijd om eens te kijken wat voor boek je eigenlijk in handen hebt. Je zult al snel ontdekken dat het geen gewoon boek is, want zonder de draad kwijt te raken, kun je er makkelijk een jaar (of langer!) over doen om het uit te lezen. Het is dus mede geschreven voor mensen die normaal niet zo veel lezen. Waarschijnlijk zullen er ook nu weer lezers zijn die het in één ruk uitlezen, zoals dat bij mijn vorige twee Bijbelse dagboeken het geval was, maar gebruikelijk is dat niet. Mij maakt het overigens niet uit. Wel zou ik het jammer vinden als het ongelezen in een boekenkast onder een laag stof zou verdwijnen, want boeken zijn in eerste instantie bedoeld om gelezen te worden.

Iets over de titel. In eerste instantie wilde ik het boek 'Bijna Thuis' noemen, maar omdat de bekende evangelist Billy Graham zijn laatste boek al zo noemde, leek ons dat geen goed idee. Toch wilde ik wel een titel waar het woord 'thuis' in voorkwam. Thuis is waar je helemaal jezelf kunt zijn, waar je geliefd bent en waar je je veilig voelt. Thuis is ook de plek waar je vertrekt en waar je weer naar terugkomt.

Ik ben me ervan bewust dat in deze gebroken wereld onder de zon niet iedereen die associaties met het woord 'thuis' heeft. Dat is heel verdrietig en zeker niet hoe God het heeft bedoeld. Toch verandert dat niets aan

het feit dat er één plek in het universum is waar elk schepsel van God zich thuis mag voelen. Die plek is het Vaderhart van God. De gelijkenis van de verloren zoon is hier misschien wel het sprekendste voorbeeld van. Rembrandt van Rijn heeft er een indrukwekkend schilderij over gemaakt dat me al vele malen geraakt heeft. De zoon (of dochter) die alles verprutst heeft wordt door de vader met open armen ontvangen. Als hij zijn vooraf ingestudeerde excuses met neergeslagen ogen uitgesproken heeft, hoort hij de woorden die we allemaal zo graag willen horen: *Welkom Thuis!* Als hij zich niet had omgedraaid en naar huis was teruggekeerd, had hij die twee woorden gemist.

'Welkom Thuis!' Dat zijn ook de woorden die een kind van God zal horen als zijn aardse reis voorbij is. Mijn wens en gebed is dat dit dagboek je mag helpen om Thuis te komen.

Net als elk dagstukje wil ik ook dit voorwoord afsluiten met een prachtig lied. Het is 'Stil maar, mijn ziel' van de band Lev.

*Stil maar, mijn ziel, de reis duurt nog maar even
Dan zullen wij voor eeuwig bij Hem zijn
Angst en verdriet zijn dan voorbij voor eeuwig
Geen rouw, geen spijt, maar vreugde voor altijd
Stil maar, mijn ziel, straks zul je oog in oog staan
Met Jezus zelf, die al je tranen droogt.*

De QR-code onder elk lied in dit boek leidt je naar een YouTube-filmpje waar je het betreffende lied kunt beluisteren.

Ik wens je veel leesplezier!

September 2026

Anton Burger

Nader tot God

Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen. (Jakobus 4:8 NBG51)

Het nieuwe jaar ligt als een onbeschreven blad papier voor ons. Wat zal het ons brengen? Misschien maakt die vraag je onzeker omdat je het afgelopen jaar je geliefde bent kwijtgeraakt. Onder het oliebollen eten moest je steeds denken aan de laatste oudejaarsavond samen. Je weet echt niet hoe je dit nieuwe jaar alleen in moet gaan. Gelukkig zijn er vrienden die beloofd hebben 'dat ze er altijd voor je zullen zijn'. Je weet dat het goed bedoeld is, maar je weet ook dat er talloze momenten zullen zijn dat je er echt alleen voor staat.

Aan het begin van dit nieuwe jaar wil ik je meenemen naar een armoedig onderkomen in een smerige zigeunerwijk in Orăştie, een stadje in het centrale deel van Roemenië. In dit huisje woonde jaren geleden een arme weduwe. Ze woonde daar samen met haar zoon, schoondochter en hun drie kinderen. Haar zoon was volgens haar 'een goede jongen', maar niet als hij gedronken had want dan veranderde hij in een duveltje. In het gesprek dat volgde, vertelde ze ons dat ze zich, ondanks de drukte in de zigeunerwijk, vaak eenzaam voelde. Toen we haar vroegen hoe ze met die eenzaamheid omging, pakte ze een oud Bijbeltje uit haar roszak. Haar donkere ogen lichtten op toen ze ons vertelde dat ze enkele jaren geleden God had leren kennen door in Zijn Woord te gaan lezen. Haar laatste woorden voor we verder gingen ben ik nooit vergeten: 'Vertrouw altijd op de Here Jezus! Hij is heel dicht bij je, ook als je het niet voelt...'

Ik wil je aanmoedigen om dat te doen: op Jezus vertrouwen. Ook in dit nieuwe jaar zullen er momenten van eenzaamheid, verdriet en wanhoop zijn. Daar ontkomen we niet aan. Als we ervoor kiezen om met onze pijn en twijfel naar God toe te gaan, dan zál Hij dichterbij ons komen. Blijf Zijn Woord lezen, zingen en overdenken, want op die manier open je je hart voor Hem. Als dat soms niet lukt, kijk dan omhoog en zucht: 'Jezus, help me!'

Ik wens je in dit nieuwe jaar de liefde en nabijheid van de Here Jezus toe!

Nader tot U, o Heer, nader tot U

Drukt mij de zorg ter neer, ik kom bij U

In al mijn pijn en smart

Wens ik met heel mijn hart

Dichter bij U te zijn, nader tot U.

Vertel anderen over Jezus

... maar Jezus zei tegen hem: 'Ga naar huis, naar uw eigen mensen, en vertel hun wat de Heer allemaal voor u heeft gedaan en hoe Hij zich over u heeft ontfemd.' De man ging weg en begon in de Dekapolis rond te vertellen wat Jezus voor hem had gedaan, en iedereen stond verbaasd. (Markus 5:19 NBV21)

Tijdens één van mijn 'logeerpartijtjes' in het Beatrixziekenhuis in Gorinchem lag ik naast een oudere vrouw. Mijn inschatting dat ze een jaar of zeventig was bleek aan de voorzichtige kant, want het duurde niet lang voor ze me vertelde dat ze de tachtig ruim gepasseerd was. 'Veertig jaar lang heb ik samen met mijn man gevaren. Elke bocht in de Rijn kan ik uittekenen,' vertelde ze vol trots. 'Ik kan alleen maar dankbaar zijn, want in al die jaren heeft de Heere ons bewaard!'

Dat laatste zinnetje raakte me, vooral omdat ze door een herseninfarct de linkerkant van haar lichaam niet meer kon bewegen en van het ene op het andere moment afhankelijk was geworden. Nooit eerder had ze in een ziekenhuis gelegen en nog nooit had iemand haar moeten helpen om een glas 'stijfsel' (ingedikte thee) naar binnen te werken. Toch koos ze er op dat moment voor om met mij, een wildvreemde, te delen dat er iemand was die haar en haar man gespaard had.

Markus vertelt ons over een man met een afschuwelijk levensverhaal. Dag en nacht wordt hij door demonen geplaagd, waardoor hij zichzelf met stenen verwondt en schreeuwend tussen spelonkgraven rondloopt. Als de Zoon van God hem totaal bevrijd heeft, is er nog maar één ding wat hij wil en dat is met Jezus meegaan. Hij kan zich niet voorstellen dat er ergens op deze wereld een betere plek is dan dicht bij Jezus.

De Here Jezus zal dit zeker begrepen hebben, maar toch staat Hij het niet toe. De man is vanaf dat moment klaar om naar de hemel te gaan, maar zijn taak is nog niet af. Jarenlang heeft hij in absolute eenzaamheid geleden, maar nu mag hij in zijn nieuwe woonomgeving aan iedereen vertellen wat Jezus voor hem heeft gedaan.

We weten niet wat jou of mij dit jaar zal overkomen. Toch is het nooit het einde. Tot onze laatste snik mogen we anderen over de Here Jezus vertellen. Niet krampachtig, maar net als die oude vrouw, gewoon uit ons hart.

*En op die dag, als mijn kracht vermindert
Mijn adem stukt en mijn einde komt
Zal toch mijn ziel Uw loflied blijven zingen
Tienduizend jaar en tot in eeuwigheid.*

Barmhartigheid

Een Samaritaan echter, die op reis was, kreeg medelijden toen hij hem zag. Hij ging naar de gewonde man toe, goot olie en wijn over zijn wonden en verbond ze. Hij zette hem op zijn eigen rijdier en bracht hem naar een logement, waar hij voor hem zorgde. (Lukas 10:33-34 NBV21)

Terwijl ik over de barmhartige Samaritaan lees, zie ik in gedachten de pentekening van deze gelijkenis uit de kinderbijbel van Anne de Vries voor me. De gewonde man ligt op een ezeltje en de Samaritaanse man loopt ernaast, terwijl hij hem ondersteunt zodat zijn 'patiënt' er niet afvalt. Lukas is de enige van de vier Evangelieschrijvers die deze gelijkenis heeft opgetekend. Dat lijkt me niet toevallig, want Lukas was een arts en de zorg voor zieke mensen lag hem na aan het hart.

Om deze ontroerende gelijkenis naar deze tijd te trekken, wil ik je een verhaal vertellen dat de boodschap van Jezus onderstreept.

Tijdens één van onze eerste Roemeniëreizen ontmoetten we in een afgelegen bergdorpje een man die veel ellende had veroorzaakt. Hij had onder dictator Ceaușescu voor de Securitate (de Roemeense veiligheids-politie) gewerkt en veel van zijn landgenoten op laten pakken. Het lijden dat hij had veroorzaakt was enorm. Bij de decemberrevolutie van 1989 kwam er een einde aan de gruweldaden van Nicolai en Elena Ceaușescu, maar deze man werd nooit veroordeeld. Hij leefde teruggetrokken tussen zijn dorpsgenoten en liet nooit iets van berouw of spijt merken. Eén van de mensen die hij had benadeeld was een oudere christenvrouw. Haar man was ooit door hem opgepakt en hardhandig verhoord, maar in plaats van hem te haten, had ze hem vergeven. Aan het einde van zijn leven heeft ze hem zelfs liefdevol verzorgd. Haar vergevingsgezinde houding droeg er zeker toe bij dat hij vlak voor zijn dood Jezus als zijn Redder leerde kennen.

In de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan gaat het niet over 'foute' theologen en 'goede' asielzoekers zoals ik pas hoorde beweren, want in de kern van de zaak zijn we allemaal hetzelfde. We hebben allemaal Gods vergeving nodig. Waar het volgens mij om gaat, is dat we leren om barmhartig te zijn tegenover onze medemens. De kern van dat ouderwetse woord bestaat uit liefde en vergeving. God zelf is de bron van die liefde en daarom kan alleen Hij ons in barmhartige mensen veranderen.

Heer, ontferm U over ons

In ons midden, in ons bidden

Uw ontferming die ons drijft

Wekt in ons bewegingheid.

Overwin het kwade door het goede

Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede. (Romeinen 12:21 NBV21)

Gisteren stonden we stil bij een vrouw die precies deed wat hier staat. Nog altijd kan ik me verwonderen over haar liefdevolle karakter. De laatste keer dat ik haar ontmoette zat ze naast het bed van de man die jarenlang door haat werd voortgedreven. Hij ademde moeizaam en het was duidelijk dat hij niet lang meer te leven had. Enkele maanden daarvoor had hij zijn hart aan de Here Jezus gegeven, omdat hij – zoals hij het zelf omschreef – ‘niet op kon tegen zoveel liefde’. Nieuwsgierig als ik ben vroeg ik deze zuster hoe ze het voor elkaar kreeg om deze man, ondanks alles, lief te hebben. Er kwam een grote glimlach op haar gezicht en ze vertelde ons dat dat helemaal niet moeilijk was. ‘Jezus heeft mij zo veel vergeven, dus waarom zou ik hem dan ook niet vergeven?’

De meesten van ons worstelen met het vergeven van anderen. Dat is begrijpelijk want het druist in tegen onze menselijke natuur. Al vroeg leren we om van ons af te bijten en dat betekent ook dat we mensen die ons kwetsen of pijn doen het liefst op afstand houden. Je zou denken dat deze houding acuut verandert op het moment dat we de Here Jezus gaan volgen, maar de praktijk is weerbarstiger. Zelf heb ik lang geworsteld om de mensen die mij vals beschuldigden te vergeven. Twee dingen hebben mij daarbij geholpen. Het eerste is dat ik zuiver voor God stond omdat ik onschuldig was. Dat gaf en geeft me rust. Het tweede is wat die Roemeense zuster zo duidelijk liet zien. Ze kon ruimhartig vergeven, omdat ze beseftte dat God haar veel meer had vergeven (Mattheüs 18:23-35).

Een ander vergeven is vaak een moeizaam proces, maar dat is geen reden om het niet te doen. Vergeving begint op het moment dat je de Here Jezus vertelt dat je de ander wilt leren vergeven. Je mag Hem vragen om je daarbij te helpen. Als jij – misschien aarzelend – die eerste stap durft te zetten, dan overwin je het kwade door het goede.

*Maar als er vergeving is, kan er genezing zijn
Van de pijn en het verdriet diep vanbinnen
Als er vergeving is, kan er genezing zijn
En de weg van herstel kan beginnen.*

Allemaal gelijk

De farizeeën zagen dit en zeiden tegen zijn leerlingen: 'Waarom eet uw meester met tollenaars en zondaars?' Hij hoorde dit en gaf als antwoord: 'Gezonde mensen hebben geen dokter nodig, maar zieken wel. Overdenk eens goed wat dit wil zeggen: 'Barmhartigheid wil Ik, geen offers.' Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.' (Mattheüs 9:11-13 NBV21)

Het Evangelie van Mattheüs is één van mijn favoriete Bijbelboeken. De reden is niet dat het heel anders is dan de andere drie Evangeliën of omdat het eenvoudig geschreven is. Nee, ik houd van dit boek omdat het door een bekeerde zondaar geschreven is.

Voordat hij de Here Jezus ging volgen, was Mattheüs een tollenaar. Mensen die de Tweede Wereldoorlog hebben meegemaakt, zouden waarschijnlijk zeggen dat hij 'heulde met de vijand', want hij haalde het belastinggeld voor de Romeinse bezetter op. De tollenaar wordt regelmatig in één adem genoemd met 'hoeren, onrechtvaardigen, rovers en overspeligen' (Lukas 18:11) en dat is niet zo vreemd, want vaak vroegen ze veel te veel geld van hun landgenoten om dat vervolgens in eigen zak te steken.

Mattheüs was dus een tollenaar. Tenminste, tot hij de rondreizende Rabbi uit Nazareth ontmoette. Het moment van ommekeer in zijn leven beschrijft hij ook in zijn Evangelie. Heel eenvoudig, zonder omhaal van woorden, maar gewoon zoals het was. Hij zat op een bankje voor het tolhuis toen Jezus langskwam. Die keek hem aan en sprak slechts twee woorden: 'Volg mij!' Dat was genoeg, want hij brak met zijn oude leven, bereidde een feestmaal en nodigde de Here Jezus en al zijn oude vrienden uit om daar samen van te genieten (Mattheüs 9:9-10).

Daar word ik zo blij van! Door 'ja' te zeggen op Jezus' uitnodiging gaat er van alles in je leven veranderen. Je oude vrienden hoef je niet de deur te wijzen, maar je mag ze vertellen wat er in je leven is gebeurd. Natuurlijk zijn er ook hele nette kerkgangers die daar wel eens moeite mee hebben, want zo simpel kan het toch niet zijn? Nou, vandaag vertel ik je dat het echt zo simpel is. De Here Jezus is niet voor mensen gekomen die het zelf allemaal wel kunnen. Nee, Hij kwam om vastgelopen zondaars te redden. Ook vandaag!

*Nog voordat je bestond
Kende Hij je naam
Hij zag je elk moment
En telde elke traan
Omdat Hij van je hield
Gaf Hij zijn eigen Zoon
Hij wacht alleen nog maar
Totdat je komt.*

Kijk vooruit!

Ik ben ervan overtuigd dat het lijden van deze tijd in geen verhouding staat tot de luister die ons in de toekomst zal worden geopenbaard. (Romeinen 8:18 NBV21)

Ik lig voor mijn halfjaarlijkse medicatieshot een dagje in het Beatrixziekenhuis in Gorinchem. Routineklusje zou je denken, maar niets is routine als je twee chronische aandoeningen hebt (Bechterew en MS). Tijdens een gesprek met één van mijn medisch specialisten merkte ze op dat ik het afgelopen jaar wel erg vaak in het ziekenhuis ben geweest. Dat is niet iets om met een goed gevoel op terug te kijken, want ondanks dat de zorg hier uitstekend is, wil ik hier toch zo min mogelijk zijn.

Nadat het infuus na diverse pogingen in een niet-kronkelende ader terecht is gekomen, loopt het 'vloeibare goud' mijn lichaam weer binnen. Op hoop van zegen, denk ik, want garanties zijn er niet. De afgelopen maanden waren zwaar. Twee keer een MS-schub, huidkanker, corona en een ontstoken oog-iris hebben alle energie uit mijn lijf weggevreten. De geboorte van ons vijfde kleinkind Nore gaf me nieuwe levensvreugde. Nee, het is niet makkelijk, maar ik wil toch graag nog een poosje langer tussen mijn familie en vrienden verkeren.

De verhalen van mijn zaalgenoten helpen me om te relativeren. Mijn overbuurvrouw is helemaal beduusd, want vorige week had ze te horen gekregen dat ze longkanker had, terwijl de PET-scan juist uitwees dat de tumor is verdwenen. 'Je bidt natuurlijk wel om een wonder, maar als je gebed onverwacht wordt verhoord, hebben je hersenen daar erg veel moeite mee,' vertelde ze me. 'Maar ik denk dat het snel went,' voegde ze eraan toe.

Nog enkele uurtjes dan is ook deze kuur weer voorbij. In vergelijking met groter wereldleed durf ik mijn ziekzijn nauwelijks lijden te noemen. Toch doe ik dat wel, want ik ervaar het zo. Mijn ziekzijn brengt me dicht bij de Here Jezus, maar het beperkt me ook enorm.

Onze dagtekst verzekert ons dat het lijden waar we doorheen gaan niets is in vergelijking met de geweldige pracht en praal waar we voor altijd van zullen mogen genieten. Met die zekerheid komen we ook deze dag wel weer door. Ons lijden heeft een einddatum en daarom kunnen jij en ik het samen met de Here Jezus volhouden!

*Kijk vooruit, loop verder, Jezus wijst de weg
Stap voor stap Hem volgende, zoals Hij u zegt
Ga maar vol vertrouwen, houd het hoofd omhoog
lopend langs zijn wegen, is geen berg te hoog.*

Moed

Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof: met de vreugde voor ogen die voor Hem in het verschiep lag, heeft Hij het kruis verdragen en de schande ervan aanvaard, en heeft Hij zijn plaats ingenomen aan de rechterzijde van de troon van God. Laat tot u doordringen hoe Hij standhield toen de zondaars zich zo tegen Hem verzetten, opdat u niet de moed verliest en het opgeeft. (Hebreeën 12:2-3 NBV21)

Tijdens onze jarenlange bezoeken aan Roemenië ontmoetten we regelmatig mensen die ondanks lichamelijke ongemakken en uitzichtloze situaties niet opgaven, maar doorgingen. Daar verwonderde ik me vaak over, want het druist in tegen onze menselijke natuur. Zelfs als je een rasechte optimist bent, kan er toch een moment komen dat de moed je in de schoenen zakt en je niet weet hoe je verder moet gaan.

Wat doe je op zo'n moment? Wat doe je als de grond onder je voeten wegzakt en je je afvraagt of God er nog wel is? Hoe kom je de dag door als je je afvraagt of het ooit nog wel goed komt met jou of je geliefden?

Terwijl ik hier over nadenk, komt er een herinnering aan Corrie ten Boom bij me boven. Op één van haar reizen ontmoette ze een Russische gelovige die net als ik aan MS leed. De zenuwen in haar lichaam waren inmiddels zo ver aangetast dat ze bijna helemaal verlamd was en alleen nog maar één wijsvinger goed kon gebruiken. Met die ene vinger typte ze bemoedigende stukjes en legde ze Gods Woord uit aan wie het maar wilde lezen. Ze hield met hart en ziel van de Here Jezus en dat wilde ze graag met anderen delen. Het vooruitzicht dat ze in de hemel weer helemaal volmaakt zou zijn, gaf haar de moed om door te gaan.

In Hebreeën 12 wordt de Here Jezus geschetst als ons grote voorbeeld. Toen de druk van zondaars om Hem heen toenam, had Hij af kunnen haken, maar dat deed Hij niet.

Wil je nieuwe moed ontvangen? Kijk dan in elke situatie naar de Here Jezus. Hij is teruggekeerd naar de geweldige plek waar Hij vandaan kwam en zit naast Zijn Vader op de troon om voor jou en mij te bidden (Romeinen 8:34).

*Neem mij in Uw ouderarmen
Laat Uw liefde mij verwarmen
Mag het wolkendek verdwijnen
En Uw licht weer voor mij schijnen
Wilt U altijd naast me staan
Geef mij moed om door te gaan.*

Woorden van leven

Laten de woorden van mijn mond U behagen, de overpeinzingen van mijn hart U bekoren, Heer, mijn rots, mijn bevrijder. (Psalm 19:15 NBV21)

In onze steeds veranderende wereld wordt er heel wat afgepraat. Elke willekeurige talkshow bevestigt dat dit zo is want dag na dag vertellen bekende en minder bekende landgenoten over hun nieuwe boek, hun passie of hun overtuiging. Niet zelden wordt er 'gevochten' om een plekje aan een felbegeerde discussietafel, want als je daar zit bereik je zomaar een paar honderdduizend mensen of meer. Politici weten dat als geen ander. Er gaat bijna geen dag voorbij of ik kijk en luister naar ministers, kamerleden of fractievoorzitters.

Met woorden kun je iemand maken of breken. Woorden brengen leven of dood. Dat is stevige taal maar ik denk dat het waar is. Heel lang geleden was er in het Paradijs een slang die door zijn lispelende woorden de eerste mens verleidde. Deze mens werd hierdoor een sterfelijk wezen en moest vanaf dat moment zweten en zwoegen om niet om te komen (Genesis 3).

Woorden doen altijd iets met je. Misschien heeft iemand jaren geleden tegen je gezegd dat je niet geweldig kunt zingen, pianospelen of koken. Elke keer dat je die persoon tegenkomt, moet je aan die woorden denken en vergeet je alle goede dingen die zo iemand wellicht ook ooit heeft gezegd.

Terwijl ik dit opschrijf komt er een herinnering bij me boven aan iemand die bij mij precies het tegenovergestelde deed. Jaren geleden was ik als 'assistent activiteitenbegeleider' aangenomen in een centrum voor mensen met een verstandelijke beperking. Ik twijfelde of ik dat wel kon. Terwijl ik bij een supermarkt voedsel inzamelde voor Roemenië, liep de voormalig directeur van het verzorgingshuis waar ik als kok gewerkt had langs. Hij hoorde van mijn plannen en zei zonder enige aarzeling: 'Dat kún jij gewoon, dat weet ik zeker! Daar ben je absoluut geschikt voor!'

De weken en maanden erna heb ik me regelmatig aan zijn woorden vastgehouden.

'Here God, wilt U ons vandaag helpen om de mensen om ons heen met goede en eerlijke woorden te zegenen. Wilt U onze ogen openen voor wat onze woorden met de ander doen. Dank U dat U het Levende Woord bent en dat U altijd goed over ons denkt en spreekt.'

*O, Here, mijn Rots en mijn Verlosser
Mogen de woorden van mijn mond
En de overleggingen van mijn hart
U welgevallig zijn.*

Prijs de Heer!

Halleluja! Loof de Heer, want Hij is goed, eeuwig duurt zijn trouw. (Psalm 106:1 NBV21)

Als 19-jarige scheepskok kwam ik op het zendingsschip Logos in aanraking met christenen van allerlei pluimage. Zo had je bijvoorbeeld 'The Brethren' (Vergadering van Gelovigen) waarvan ik me herinner dat ze enorme Bijbelkennis hadden. Dan had je ook Duitse en Zweedse gelovigen die zich meer thuis voelden in een Evangelisch-Lutherse kerk. Sommigen van hen hielden van tradities en rituelen en dat gold ook voor de Rooms-Katholieke en Anglicaanse opvarenden. Daarnaast was er een groep die daar juist niet zoveel behoefte aan had. Dat waren de Pinkstergelovigen.

Maandenlang heb ik mijn hut gedeeld met een Australische jongen die diep in de goot had geleefd en juist daar de Here Jezus had leren kennen. Daarna was hij liefdevol opgevangen door christenen die in Melbourne een Pinkstergemeente bezochten. Als hij 's ochtends zijn ogen opendeed, was het eerste dat hij riep 'Praise the Lord!' Omdat hij boven het monotone gebrom van de altijd draaiende generator uit wilde komen, deed hij dit uit volle borst. Aangezien ik minder behoefte had om in alle vroegte de Heer te loven en te prijzen, gaf dit wel eens wat wrijving. Toen ik hem op een dag vroeg waarom hij dit altijd deed, vertelde hij iets over zijn inktzwarte verleden waarin drank en drugs centraal stonden. 'Nu ik vrij ben, kan ik het niet laten om God daar elke dag voor te danken!' was zijn uitleg. Het verhaal hielp me hem beter te begrijpen. Het zette me ook aan het denken want vanuit mijn eigen Calvinistische opvoeding was ik niet zo gewend om God op deze manier uitbundig te prijzen.

Halleluja betekent letterlijk 'Prijs de Heer'. Het is een blij woord dat we vierentwintig keer in de Psalmen tegenkomen. In het Nieuwe Testament wordt het alleen in Openbaring gebruikt, de laatste keer in het eerste vers van hoofdstuk 19. 'Halleluja' gaat mee de eeuwigheid in, want daar zal God voor altijd geloofd en geprezen worden.

Ik wil je aansporen om vandaag God te danken, te loven en te prijzen. Hoe je dat doet is helemaal aan jou, als je God maar de plek in je leven geeft die Hem toekomt.

*Er klinkt altijd nog wel ergens halleluja
Gelukkig maar, het neemt me altijd mee
't Is een echo uit het land waar ik naartoe ga
En een liedje voor de lange reis daarheen.*

Klagen mag

Hoe lang nog wordt mijn ziel gekweld door zorgen en mijn hart door verdriet overstelpt, dag aan dag? Hoe lang nog houdt mijn vijand de overhand? (Psalm 13:3 NBV21)

Er zijn van die dagen dat je er even helemaal doorheen zit. Je puberdochter scheldt je uit voor 'rotmoeder' of je man houdt al dagenlang zijn kaken stijf op elkaar zonder dat je weet wat er aan de hand is. Het hoeft trouwens helemaal niet zo schokkend te zijn, want je hond die zijn maag leegt op je schone vloerkleed of de auto die maar niet wil starten, kunnen er ook voor zorgen dat je behoorlijk van slag raakt. Op zo'n moment zou je het liefst keihard willen schreeuwen. Soms helpt dat wel even, maar vaak blijft dat gevoel dat we frustratie noemen nog lang na-ijlen.

De afgelopen dagen ben ik verschillende keren op dat punt geweest. Herstellend van een MS-schub loop ik regelmatig tegen mijn grenzen aan. De Prednisonbehandeling heeft wel iets geholpen, maar volledig herstel blijft tot op heden uit. Omdat ik denk dat het niet goed is om scheldend en tierend door het leven te gaan, houd ik me vaak in, vooral als er anderen bij zijn. Soms zit ik op mijn scootmobiel heel even van frustratie te janken. Dat geeft even lucht.

Wat ik ook ben gaan doen, is in de Bijbel op zoek gaan naar gelovigen die net als ik wel eens vastlopen. Het is mooi als je schijnbaar stoïcijns je lot kunt aanvaarden, maar vandaag wil ik tegen jou (en mezelf!) zeggen dat je mag klagen. In de Psalmen lees ik regelmatig dat David zijn hart lucht bij God. Hij doet dat nooit op een nare of trotse manier, maar hij is wel heel erg duidelijk over wat er in zijn hart leeft. In Psalm 13 bijvoorbeeld stelt Hij God de vraag hoelang hij nog door zorgen en verdriet gekweld moet worden. Hij stikt bijna in zijn ellende en hij steekt dat niet onder stoelen of banken.

Elke relatie is gebaat bij eerlijkheid en daarom mag je ook tegen je hemelse Vader vertellen (of uitschreeuwen!) wat er in je leeft. Je mag je hart helemaal bij Hem uitstorten. Hij zal je daar nooit om veroordelen, want Hij houdt oneindig veel van jou.

*You raise me up, so I can stand on mountains
You raise me up, to walk on stormy seas
I am strong, when I am on your shoulders
You raise me up to more than I can be.*

Elkaar aansporen

Laten we op elkaar letten en elkaar aansporen tot liefde en goede daden, en in plaats van weg te blijven van onze samenkomsten, zoals sommigen doen, elkaar juist bemoedigen, en dat des te meer naarmate u de dag van zijn komst ziet naderen. (Hebreeën 10:24-25 NBV21)

Misschien denk je bij het lezen van deze waarschuwende woorden uit de Hebreeënbrief wel aan een bepaald 'huisbezoek', waarin je werd aangesproken op het feit dat je al enkele malen niet in de kerkdiensten verscheen. (Voor de evangelischen of niet-kerkgangers onder ons: huisbezoek is een ontmoeting met meestal twee ouderlingen van je kerk om het contact met jou als gemeentelid te versterken, of om je ergens op aan te spreken.)

Vandaag wil ik het niet hebben over de goede gewoonte om regelmatig naar je kerk of samenkomst te gaan, want dat is eigenlijk heel logisch. Ook wil ik het niet hebben over de vraag of dit verplicht is, want eigenlijk gaat het daar niet om; als vergeven zondaars leven we in de vrijheid van Gods genade. Toch lees ik in onze dagtekst een belangrijke aansporing die we niet zomaar naast ons neer mogen leggen.

Allereerst is daar de oproep om op elkaar te letten. Dat is helemaal niet negatief of veroordelend, nee dat doe je als je om elkaar geeft en van elkaar houdt. Je wilt dat het met de ander goed gaat. Dan lezen we dat we elkaar mogen aansporen 'tot liefde en goede daden'. Je spoort iemand aan door te benoemen wat je in de ander waardeert. 'Dank je wel voor de heerlijke koffie!' of 'Wat fijn dat je zo trouw zuster Alie bezoekt', zijn daar voorbeelden van.

De laatste oproep is om elkaar meer en meer te bemoedigen. Dat doe je bijvoorbeeld door elkaar te vertellen wat God in je leven doet, door samen Zijn Woord te overdenken en door met elkaar te bidden. Toevallig zijn dat allemaal activiteiten die je in een kerkdienst of samenkomst met elkaar doet, maar als je dat gewoon thuis doet, is dat natuurlijk ook prima.

In het laatste deel van de tekst lezen we waarom we elkaar mogen blijven bemoedigen: Jezus' wederkomst is aanstaande en we hebben elkaar nodig om dat vooral niet te vergeten.

'Here Jezus, wilt U ons vandaag helpen om elkaar aan te sporen. Maranatha, kom Heer Jezus!'

Jezus, Gods heerlijkheid verschijnt

De Mensenzoon, de Zoon van God

Zal Koning zijn

Jezus. Hij offerde zichzelf

Wordt nu verhoogd, wordt nu gekroond

Hij is de Heer!

Talenten

Of het zal zijn als met een man die op reis ging, zijn dienaren bij zich riep en het geld dat hij bezat aan hen in beheer gaf. Aan de een gaf hij vijf talent, aan een ander twee, en aan nog een ander één, ieder naar wat hij aankon. Toen vertrok hij. (Mattheüs 25:14-15 NBV21)

In de tijd dat ik elk jaar twee keer naar Roemenië reisde en Heidy ondertussen ons gezin draaiende hield, was er geen ruimte voor grote uitgaven. We hebben daardoor vele jaren in oude auto's en gedateerde busjes rondgereden. Om ze op de weg te houden, kocht ik meestal tweedehands onderdelen bij de plaatselijke autosloop of via internet.

Nadat we voor de zoveelste keer een auto met gebreken hadden aangeschaft, besloot ik het autoprobleem aan God voor te leggen. Dat was nieuw, want vóór die tijd had ik altijd gedacht dat ik dit soort aardse zaken zelf wel kon regelen. Via Marktplaats kwam ik in contact met een man in Hooogeveen, dat niet direct bij ons in de buurt ligt.

Ik maakte met hem een afspraak om 'een nette Opel Astra-station' te komen bekijken. Toen hij het Ichthus-visje op de achterklep van mijn auto zag, vroeg hij wat dit voor mij betekende. We kwamen met elkaar in gesprek en ik merkte dat we verschillend waren, maar wel dezelfde Heer dienden. Toen ik hem voorstelde om mijn auto zonder bijbetalen om te ruilen voor de Opel Astra keek hij wat zuinig. Dit veranderde tijdens mijn proefritje, want daarna sprak hij de voor mij onvergetelijke woorden: 'Ik heb met de Baas overlegd, het is goed.' De jaren erna ben ik nog twee keer bij hem geweest, telkens om mijn auto of bus in te ruilen. Eén van die keren vroeg ik hem waarom hij dit werk eigenlijk deed, want hij was geen standaard-autoverkoper. Hij wees naar de naam van zijn bedrijf (Talent) en vertelde me dat dit zijn talent was. Als hij God wel eens vroeg om wat anders te mogen doen, overtuigde God hem ervan dat dit de juiste baan voor hem was. Mede door zijn trouw en gehoorzaamheid hebben we vele honderdduizenden kilometers veilig kunnen overbruggen.

Welk talent (of talenten) heeft God jou gegeven? Wees trouw, Hij zal je er ook vandaag bij helpen!

*Er is altijd iets
Waar je goed in bent
Jij bent ook een ster
In deze circustent
God heeft jou zelf gemaakt
Gaf jou veel talent
Laat iedereen maar zien
Waar je goed in bent.*

De hemel

Ik ken een volgeling van Christus die veertien jaar geleden tot in de derde hemel werd weggevoerd - in zijn lichaam of buiten zijn lichaam, dat weet ik niet, dat weet God alleen. Maar ik weet dat deze man - in zijn lichaam of zonder zijn lichaam, dat weet ik niet, dat weet God alleen - werd weggevoerd tot in het paradijs en dat hij daar woorden hoorde die geen mens kan en mag uitspreken. (2 Korinthe 12:2-4 NBV21)

Tijdens één van onze Roemeniëreizen ontmoetten we een oude blinde vrouw. Ze woonde in 'Casa Betania', een christelijk tehuis voor ouderen dat aan de voet van het Hăţeg-gebergte ligt. Ze werd hier liefdevol verzorgd. Veel huishoudelijk werk werd gedaan door zeven mensen met een verstandelijke beperking, die door de stichter van het tehuis uit de riolen van Boekarest waren gered.

De blinde vrouw had het in haar leven niet makkelijk gehad. Ze had haar zicht, haar man en haar enige zoon verloren, maar dit had haar niet verbitterd. Toen we naast haar bed zaten, zei ze: 'Als God me door deze lieve mensen al zoveel liefde geeft, hoe geweldig moet het dan zijn om in de hemel te wonen!' Terwijl ze het zei, begon ze te stralen. De volgende keer dat we Casa Betania weer bezochten, hoorden we dat ze was overleden. De plek waar ze naar verlangde was werkelijkheid geworden. Met haar nieuwe ogen mag ze daar voor altijd genieten.

Ieder van ons heeft een bepaalde voorstelling van de hemel. De één denkt dat het een plek is waar je voor altijd Psalmen (of Opwekkingsliederen) moet zingen, de ander hoopt dat het een plek is waar je voor eeuwig mag luieren.

Voor Paulus was de hemel (hier paradijs genoemd) heel reëel geworden nadat hij er 'geweest' was. Hij spreekt heel nederig over deze gebeurtenis en het lijkt daardoor of hij het over iemand anders heeft, maar hij was het zelf. Paulus heeft hier woorden gehoord die niemand kan of mag uitspreken. Na veertien jaar is hij daar nog steeds vol van.

Eén ding is zeker: de hemel zal jou en mij nooit of te nimmer gaan vervelen. Het is de plek die door dezelfde Schepper is ontworpen als die deze aarde met al zijn schoonheid heeft gemaakt. Boven alles zullen we daar Gods oneindig grote liefde in al zijn volheid gaan ervaren. Dat kan toch niet saai zijn?

Op die dag, in de hemel

Wat een dag, wat een vreugde zal dat zijn

Dan zijn wij bij Jezus

En klinkt het overwinningslied.

God wil bij jou wonen

Want aldus zegt de Hoge en Verhevene, die in eeuwigheid woont, wiens naam heilig is: Ik, die in de hoogte en in het heiligdom woon, maar ook bij de verslagenen en ootmoedigen van geest... (Jesaja 57:15a Lutherse Vertaling)

‘Voelt u zich nooit eenzaam?’ De vraag bleef tussen de vier lemen muren van het armoedige Roemeense huisje hangen. Ik stelde de vraag aan een hoogbejaarde weduwe die we tijdens één van onze Roemeniëreizen in een bergdorpje bezochten. Ds. Siminel had ons verteld dat hij door de zoon van deze vrouw was uitgenodigd om eens langs te komen zodat ze samen het Avondmaal konden vieren. In het dorpje was geen kerk, zelfs geen Orthodoxe, dus kwamen ze op zondagochtend met vijf mensen bij elkaar in het kleine lemen huisje. Ze zongen uit een zangbundel die tijdens het Ceaușescu-regime nog met de hand was overgeschreven.

De oude vrouw nam ruim de tijd om over mijn vraag na te denken, want ze wilde ons geen goedkoop antwoord geven. ‘Sinds ik op mijn vijftiende in een geheime kerkdienst mijn leven in de handen van de Here Jezus heb gelegd, is er veel gebeurd.’ Ze moest een paar keer slikken voor ze verderging met haar verhaal. ‘Ik kreeg alleen vervelende baantjes en werd vaak uitgescholden omdat ik Baptist was. Zelfs mijn eigen moeder wilde me niet meer zien...’ Hier stopte ze even, voor ze met vaste stem mijn vraag beantwoordde: ‘Ja, ik heb me vaak eenzaam gevoeld. Toch heeft God mij elke keer weer nieuwe hoop en moed gegeven en vandaag doet Hij dat door jullie bezoek!’

Na al die jaren kan ik het gezicht van deze weduwe niet meer goed voor me halen. Toch krijg ik elke keer weer kippenvel als ik aan de ontmoeting terugdenk. Zij en vele andere Roemeense christenen hebben me geleerd dat geloven niet betekent dat je alleen maar succes en voorspoed op je pad tegenkomt. Geloven is volharden, ook als het moeilijk wordt. Geloven begint op het moment dat je de deur van je levenshuis opent voor Jezus, de Zoon van God. Hij wil wonen bij mensen die zich niet te goed voelen om Zijn hulp te aanvaarden.

*Je hart is net een huisje waar het gezellig is
Maar 't is er nog zo donker er is iets wat ik mis
Is je deur nog op slot?
Van je krr krr krr, doe hem open voor God
Want de Heer wil bij je wonen
En dan ben je nooit alleen.*

Licht en leven

In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen. Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen. (Johannes 1:4-5 NBV21)

Zelfs als je net als ik tijdens de geschiedenislessen op de middelbare school maar mondjesmaat hebt opgelet, zul je toch wel iets over Voltaire hebben opgevangen. Deze schrijver uit de achttiende eeuw was een van de voortrekkers van 'De Verlichting', een periode in de geschiedenis waarin men alles door middel van logisch redeneren wilde kunnen verklaren en bewijzen. Nu we ruim tweehonderd jaar verder zijn, merken we nog altijd de naweeën van deze beweging. De moderne Westerse mens wil eerst zien en dan pas geloven. Het vreemde is wel dat veel 'ongelovige Thomassen' er blijkbaar geen moeite mee hebben om de ontbrekende stukken bewijs uit de Evolutietheorie met aannames (geloof) te dichten.

Nu is het ook helemaal niet eenvoudig om voor alles wat er in de Bijbel staat bewijs te vinden. Gelukkig worden er ook regelmatig archeologische vondsten gedaan die veel van de Bijbelse geschiedenis ondersteunen. Dat op zich is fascinerend, maar zelf vind ik de getuigenissen van miljoenen gelovigen die leven en geleefd hebben veel belangrijker. In hun verhalen hoor ik keer op keer dezelfde boodschap: God bestaat echt en Hij heeft zich over ons ontfermd. De komst van Zijn Zoon Jezus naar deze aarde is daar het absolute bewijs van. Zijn dood en opstanding hebben letterlijk alles veranderd.

'De Verlichting' heeft volgens mij meer duisternis dan licht voortgebracht. Voltaire geloofde dat vijftig jaar na zijn dood de Bijbel van de aardbodem verdwenen zou zijn. Zijn voorspelling is niet uitgekomen, want de Bijbel is nog steeds het meest verkochte boek. Ironisch genoeg worden er vanuit het huis waar Voltaire ooit woonde Bijbels in vele talen naar alle uithoeken van de wereld verzonden.

Toen hij op zijn sterfbed lag, schreeuwde Voltaire de hele nacht om vergeving. De verpleegster die hem verzorgde zei later dat ze voor al het geld van de wereld nooit meer een ongelovige op die manier wilde zien sterven.

Hoe anders is het Evangelie! Jezus – het levende Woord – is naar deze wereld gekomen om licht te brengen. Het lijkt misschien niet logisch, maar het is Gods manier om ons te bewijzen dat Hij écht van ons houdt. (Romeinen 5:8)

Licht van de wereld

U scheen in mijn duisternis

Nu mag ik zien wie U bent

Liefde die maakt dat ik U wil kennen, Heer

Bij U wil zijn elk moment.

Vervolgd omdat je bij Jezus hoort

'De mensen die in het hele rijk de orde verstoren, zijn nu ook hier gekomen, en Jason heeft hun onderdak verleend. Allemaal overtreden ze de verordeningen van de keizer door te beweren dat iemand anders koning is, namelijk Jezus!' (Handelingen 17:6b-7 NBV21)

'Het geweld tussen Hindoes en christenen in de Indiase staat Manipur is verder geëscaleerd en heeft aan minstens 80 christenen het leven gekost. Lokale bronnen melden dat zeker 350 kerken in as zijn gelegd.' (Open Doors)

'Afgelopen week hebben islamitische Fulani-herders opnieuw veel christelijke slachtoffers gemaakt in Nigeria.' (CVandaag)

Misschien lees je dit soort berichten liever niet en al helemaal niet aan het begin of einde van je dag. Dat snap ik echt wel, want zelf lees ik ook liever een hoopvol boek of kijk ik naar een feelgood film. Er is zo ontzettend veel leed op deze wereld, dat het onmogelijk is om al die ellende tot je door te laten dringen, want dan doe je geen oog meer dicht. Dit gezegd hebbende, zouden we kunnen stoppen, want tenslotte moeten we goed voor onszelf zorgen. Toch geeft mij dat geen rust, want ik weet dat als er in de wereldwijde Kerk van Christus ook maar één lid lijdt, ik zelf ook mee zou moeten lijden (1 Korinthe 12:26).

Lijden en geloven gaan vaak hand in hand. De meer dan 350 miljoen vervolgte christenen die onze aarde inmiddels telt, zullen het eens zijn met die stelling. Soms bestaat hun lijden eruit dat ze achtergesteld worden en alleen slecht betaalde baantjes krijgen, maar in landen als China en Noord-Korea gaat dat lijden veel verder, want daar worden christenen en hun families vaak naar heropvoedingskampen gestuurd. Daar wordt hen geleerd om God de rug toe te keren.

Vanaf het allereerste begin van de Gemeente van Christus worden christenen vervolgd. Dat mogen we nooit zomaar accepteren, zeker niet als we zelf in vrijheid ons geloof mogen belijden. Bid voor hen, lijd mee en teken petitie's zodat sommigen van hen vrijgelaten worden. Nu kan het nog!

'Zwijgen als je met kwaad geconfronteerd wordt is op zichzelf ook kwaad.' (Dietrich Bonhoeffer, Duitse theoloog die 9 april 1945 in concentratiekamp Flossenbürg door de Nazi's vermoord werd.)

*Hoor ons bidden o, Heer
Voor uw kinderen in nood
Die gevangenen zijn
Oog in oog met de dood
Laat ze het hoe dan ook weten
Dat ze niet worden vergeten.*

Sterk door zwak te zijn

Daarom schep ik vreugde in mijn zwakheden, in beledigingen, nood, vervolging en ellende die ik onderga omwille van Christus. In mijn zwakheid ben ik sterk. (2 Korinthe 12:10 NBV21)

Voorzichtig manoeuvreert Moniek haar elektrische rolstoel door de smalle straatjes van Utrecht. Het is een heerlijke voorjaarsdag en de terrasjes waar ze langsrijdt zitten afgeladen vol. Toch is ze niet voor een heerlijke cappuccino met appeltaart naar de Domstad gekomen. Nee, Moniek heeft een missie. Ze is uitgenodigd om voor een vrouwenochtend iets te komen vertellen over 'haar leven in een rolstoel met Jezus' zoals ze het zelf wel eens noemt. Ze vindt het best spannend.

Vijf jaar geleden werd Monieks leven door een ernstig auto-ongeluk totaal veranderd. Aan haar afwisselende werk als stewardess kwam abrupt een einde, want reizigers bedienen vanuit een rolstoel was geen optie. Tijdens het revalidatietraject bezocht Moniek ook genezingsdiensten. Ze verwachtte er veel van, maar na de zoveelste teleurstelling besloot ze haar nieuwe leven te leren aanvaarden. Ze legde haar angsten, twijfels en teleurstellingen in Gods hand. Elke keer als ze 's nachts weer eens ligt te piekeren over hoe het nu verder moet, doet ze dat weer. Opeens weet Moniek hoe ze haar getuigenis straks zal beginnen: 'Het succes van mijn leven zit hem er niet in dat God mij heeft genezen, maar in het feit dat God juist mijn zwakte wil gebruiken.'

Misschien voel jij je kiplekker en kun je niet zoveel met het verhaal van Moniek. Ergens weet je wel dat dat zomaar kan veranderen, maar voor nu gaat het prima. Toch denk ik dat we allemaal wel iets kunnen met Paulus' woorden. Het klinkt misschien niet aantrekkelijk, maar God wil juist ons lijden gebruiken, om ons te leren om helemaal op Hem te vertrouwen.

God kan zonder enige twijfel ons (lichamelijk) lijden wegnemen. Toch denk ik dat we dat nooit mogen 'claimen' zoals regelmatig wordt beweerd.

Middenin ons lijden is Jezus heel dicht bij ons (2 Korinthe 1:5). Juist daar wil Hij ons inzetten om anderen te helpen.

*U bent mijn schuilplaats, Heer
U vult ons hart steeds weer
Met een verlossingslied
Telkens als ik angstig ben
Steun ik op U
Ik vertrouw op U
Als ik zwak ben
Ben ik sterk in de kracht van mijn Heer.*

Een onafzienbare menigte

Hierna zag ik dit: een onafzienbare menigte, die niemand tellen kon, uit alle landen en volken, van elke stam en taal. In het wit gekleed en met palmtakken in hun hand stonden ze voor de troon en voor het lam. (Openbaring 7:9 NBV21)

Je zou het misschien niet van mij verwachten, maar ik ben een groot liefhebber van de muziek van *The Boss*: Bruce Springsteen. Dit gaat zelfs zover dat we ooit onze flat-coated retriever Bruce naar hem hebben vernoemd.

Twee keer ben ik met onze zoon Dannie en een vriend bij een concert van hem geweest, de laatste keer was dat in de Johan Cruijff-Arena. Na enige omzwervingen werd ik in mijn inklapbare rolstoel in het gedeelte voor de gehandicapte fans 'geparkeerd'. Dit was een toplocatie, want doordat dit gedeelte iets verhoogd was, konden mijn lotgenoten en ik alles prima zien (en horen). Terwijl ik een pizza salami naar binnen werkte, keek ik voorzichtig om me heen. Mijn buurman had waarschijnlijk een dwarslaesie, want het hele concert bleef hij in zijn rolstoel zitten. Iets verderop stond een bed van 'Stichting Ambulance Wens', met daarop een vrouw. Met een brok in mijn keel realiseerde ik me dat ze misschien wel haar laatste bucketlist-wens aan het beleven was. Na anderhalf uur werd ze met een grote glimlach op haar ingevallen wangen weggereden. Verder zag ik rockliefhebbers met maar één arm of been en mensen die er door een ontwikkelingsstoornis anders uitzagen. Ook zag ik concertbezoekers waarvan je niet kon zien dat ze iets mankeerden. Tot die laatste groep behoor ik zelf, want zolang ik rustig blijf zitten zie je niet dat ik Bechterew en MS heb.

Tijdens het concert werd er door de 55.000 bezoekers uit volle borst meegezongen. Terwijl ik al die mensen zag meebewegen op de fantastische muziek van 'de E-Street Band', kwamen de woorden van onze dagtekst in mijn gedachten.

Natuurlijk is het niet de bedoeling dat we mensen als *The Boss* of iemand anders vereren, want dat wil God niet. Toch dacht ik juist daar aan het moment dat alle gelovigen uit alle landen en volken voor de troon van God zullen staan om Hem te aanbidden.

Als je leven vandaag moeilijk wordt, mag je vooruitkijken naar het moment dat de echte 'Baas' terug zal komen. Hij maakt alle dingen nieuw!

*This is your sword, this is your shield
This is the power of love revealed
Carry it with you wherever you go
And give all the love that you have in your soul.*

**Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op
www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.**

Welkom Thuis • Anton Burger
ISBN 9789083680996 | 384 pagina's | Hardcover met leeslint | € 24,95

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK